

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 91.595 van 13 december 2000

A. 74.648/VI-14.288

In zake : **WERENNE** Jean-Pierre,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Alain CORNIL, advocaat,
avenue Blondin 13
4000 Luik,

tegen :

**het Rijksinstituut voor Ziekte- en
Invaliditeitsverzekering.**

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 4 juli 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Pierre WERENNE de nietigverklaring vordert van de beslissing die op 5 mei 1997 genomen is door het Comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging van het R.I.Z.I.V., waarvan op 2 juni 1997 kennis is gegeven, en waarbij zijn erkenning als kinesitherapeut wordt geschorst voor een periode van vier maanden die ingaat op de tweede maandag volgend op de kennisgeving, namelijk op 16 juni 1997;

Gelet op arrest nr. 66.854 van 18 juni 1997 waarbij de schorsing van de bestreden handeling wordt bevolen en de beslissing over de kosten in beraad wordt gehouden;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend op 17 juli 1997 door de verwerende partij;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 12 april 2000 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 14 november 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 6 december 2000;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. CORNIL, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en de heer BRIFFEUIL, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die noodzakelijk zijn voor het onderzoek van het verzoekschrift in herinnering zijn gebracht in het voornoemde arrest nr. 66.854;

Overwegende dat verzoeker een middel ontleent, het eerste van het verzoekschrift, "aan de schending van het algemeen rechtsbeginsel betreffende het vereiste van een redelijke termijn"; dat hij aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is meer dan vijf jaar na de ten laste gelegde feiten, die begaan zijn in 1990, 1991 en 1992; dat hij eraan herinnert dat de eerste sanctie die getroffen is door de Dienst voor Administratieve Controle uitgesproken is op 18 april 1994, op basis van processen-verbaal die hem ter kennis zijn gebracht op 23 april 1992 en 2 juli 1992; dat hij betoogt dat het Comité van de verzekering zijn beslissing had kunnen nemen

op grond van dezelfde processen-verbaal die op 23 april 1992 en 26 juni 1992 te zijnen laste opgemaakt zijn door de eerstaanwezende geneesheer-inspecteur van de Dienst voor Geneeskundige Controle van het R.I.Z.I.V., te meer daar hij reeds bij zijn eerste verhoor de feiten erkend heeft en dat deze nooit betwist zijn; dat hij beweert alle benadeelde ziekenfondsen schadeloos te hebben gesteld door hen 520.370 frank te hebben terugbetaald, het Nationaal Instituut voor Oorlogsinvaliden 500.000 frank te hebben terugbetaald en een administratieve geldboete te hebben betaald ten belope van 120.044 frank; dat hij betoogt dat de bestreden handeling hem een zware slag toebrengt op een ogenblik dat hij met moeite een financiële toestand in evenwicht probeert te brengen die bezwaard wordt door die aanzienlijke terugbetalingen en dat hij terecht dacht zijn schuld te hebben vereffend ten aanzien van de gemeenschap en de benadeelde partijen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het principe van de redelijke termijn ertoe strekt de rechtzoekenden te beschermen die te maken krijgen met maatregelen van vrijheidsbeneming of met maatregelen die hun rechtszekerheid in gevaar kunnen brengen, of zelfs het gewettigd vertrouwen in het bestuur waarop ze zich kunnen beroepen; dat ze betoogt dat in tuchtzaken op grond van datzelfde principe een preventieve of voorlopige maatregel gevolgd moet worden door een beslissing binnen een redelijke termijn, maar dat in casu geen enkele maatregel van die aard getroffen is; dat ze in ondergeschikte orde betoogt dat de termijn van 5 jaar die door verzoeker als overdreven wordt voorgesteld in werkelijkheid samenvalt met verschillende opeenvolgende of ten dele gelijklopende procedures en dat het in het licht van het principe van behoorlijk bestuur en van de noodzaak om tegenstrijdige vonnissen te vermijden het noodzakelijk was te wachten op de uitkomst van de administratieve procedure en van de strafrechtelijke procedure vooraleer van start te gaan met het onderzoek van de beroepsfouten; dat zij betoogt dat de redelijke termijn in casu alleen beoordeeld moet worden in het licht van de tuchtprocedure die geleid heeft tot de bestreden handeling, dat verzoeker zich alleen behoefde te verontrusten over de oproeping van 16 januari 1997 en dat derhalve de termijn tussen de oproeping en de kennisgeving van de beslissing minder dan 5 maanden bedraagt;

Overwegende dat verzoeker daarop antwoordt dat de noodzaak om uitspraak te doen binnen een redelijke termijn in tuchtzaken niet alleen beperkt blijft tot de hypothese die door de verwerende partij wordt aangehaald maar dat zij overeenstemt met de vereiste van een algemeen rechtsbeginsel naar luid waarvan het

verboden is om het lijden van een beschuldigde persoon onnodig te verlengen; dat hij beweert dat, om na te gaan of de termijn redelijk is, uitgegaan moet worden van het ogenblik waarop het dossier aanhangig gemaakt wordt bij de erkenningsraad en niet van het tijdstip waarop de grieven ter kennis zijn gebracht; dat hij voorts betoogt dat, zoals de Raad van State geoordeeld heeft in het voornoemde arrest 66.854, de verwerende partij tevergeefs de overbelasting van de erkenningsraad aanvoert, aangezien zij verantwoordelijk is voor haar diensten en er om die reden toe gehouden is alle nuttige maatregelen te treffen opdat zij handelen binnen een redelijke termijn;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie aanvoert dat de erkenningsraad eenmaal per maand vergadert, dat deze van januari 1995 tot januari 1996 op verzoek van het Comité van de verzekering heel wat klachten heeft moet onderzoeken die ingediend zijn in 1994 en 1995, dat deze van januari 1996 tot juni 1996 geen enkele klacht heeft onderzocht, aangezien hij verplicht was om de 12.000 erkenningsaanvragen te onderzoeken die ingediend zijn door de kinesitherapeuten; dat hij tevergeefs de toezichthoudende overheid verzocht heeft de aanwerving van aanvullend tijdelijk personeel mogelijk te maken; dat hij vanaf 10 juli 1996 opnieuw werk heeft gemaakt van het onderzoek van de hangende klachten, maar die welke in 1994 en 1996 ingediend zijn heeft behandeld tot november 1996;

Overwegende dat de overheid met tuchtrechtelijke bevoegdheid ertoe gehouden is om, bij ontstentenis van enige termijn vastgesteld door een wettelijke of reglementaire bepaling, binnen een redelijke termijn een beslissing te treffen over de tuchtrechtelijke aard van de ten laste gelegde feiten en over de toepassing van een mogelijke straf;

Overwegende dat de beoordeling van het al dan niet redelijk zijn van een termijn afhangt van de omstandigheden die eigen zijn aan elk geval afzonderlijk;

Overwegende dat de Dienst voor geneeskundige controle op 24 april 1995 aan de voorzitter van de erkenningsraad voor kinesitherapeuten het dossier heeft overgezonden dat is opgesteld ten laste van verzoeker; dat de erkenningsraad op 25 juli 1995 ermee belast geworden is een uitspraak te doen over de mogelijke schorsing of intrekking van de erkenning, met toepassing van artikel 133 van het koninklijk besluit van 4 november 1963, gewijzigd bij het

koninklijk besluit van 18 november 1970; dat de erkenningsraad evenwel pas op 16 januari 1997 verzoeker heeft opgeroepen, dat laatstgenoemde op 12 februari 1997 gehoord is en dat de bestreden beslissing op 5 mei 1997 genomen is;

Overwegende dat, hoe ernstig ook de moeilijkheden geweest zijn wat de werking van de erkenningsraad betreft, deze niet voldoende verklaren waarom deze, nadat verzoekers zaak op 25 juli 1995 bij hem aanhangig is gemaakt, beslist heeft om hem pas op 11 december 1996 op te roepen en hem pas op 12 februari 1997 gehoord heeft; dat het de verwerende partij toekwam om de noodzakelijke maatregelen te treffen of te laten treffen om te voorkomen dat de aan de gang zijnde procedures vertraging zouden oplopen of stilgelegd zouden worden;

Overwegende dat de verwerende partij voor het overige ten onrechte beweert dat de redelijke termijn waarbinnen het Comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging uitspraak behoorde te doen pas vanaf 16 januari 1997 begon te lopen; dat deze termijn vanaf 25 juli 1995 is beginnen lopen, de datum waarop de bevoegde overheid voldoende kennis verworven heeft over de omstandigheden van de zaak; dat door bijna 18 maanden te laten verlopen tussen de datum waarop de zaak aanhangig gemaakt is bij de erkenningsraad en de datum van de oproeping van verzoeker, de verwerende partij niet gehandeld heeft binnen een redelijke termijn; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing die op 5 mei 1997 genomen is door het Comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging van het R.I.Z.I.V., waarvan op 2 juni 1997 kennis is gegeven en waarbij de erkenning van Jean-Pierre WERENNE als kinesitherapeut wordt geschorst voor een periode van vier maanden, die ingaat op de tweede maandag volgend op de kennisgeving, namelijk op 16 juni 1997.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 14.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op dertien december tweeduizend door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
Mevr.	NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.